

A Pécsi Ítéltábla a dr. Révfő Zoltán ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Heller Andrea és dr. Gerlecz Anett jogtanácsosok által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2018. június 19. napján kelt 15.P.21.288/2015/76. számú ítélete ellen a felperes által 78. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 1.134.800 (egymillió-egyszázharmincnégyezer-nyolcszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes önálló képviseletre jogosult ügyvezetője volt a belvízi áruszállítással foglalkozó, 2008. évben felszámolás alá került **D K B** Szolgáltató és Kereskedelmi Kft.-nek, a 2009. február 17. napján bejegyzett és 2010. február 2. napján felszámolás alá került **K** Belvízi Áruszállító és Szolgáltató Kft.-nek, illetve a 2010. szeptember 14. napján kelt létesítő okirattal létrehozott, 2010. szeptember 16. napján bejegyzett **A** Belvízi Áruszállító és Szolgáltató Kft.-nek, amely cégekben érdekeltséggel is rendelkezett. Az **I** nevű belvízi nagyhajó korábban a **D K B** Kft., 2008. november 20. napjától 2011. március 2. napjáig **N A** magánszemély tulajdonában állt, a hajólajstromba bejegyzett üzembentartója 2009. március 19. és 2011. március 2. napja között a **K** Kft. volt.

A **K** Kft. 2010. szeptember 5. napján az **I** nevű hajóval és a tolatmányában lévő uszályokkal a mohácsi vám- és pénzügyőri hivatalnál kiléptetés céljából jelentkezett, de a vámokmányok hiánya miatt kérelmét visszavonta, majd 2010. szeptember 6. napján ismételten előterjesztette. Az érkezési-indulási jelentésben árubejelentést a **K** Kft. adott, hajótulajdonosként a **K** Kft.-t jelölték meg, a jelentés a **D K B** Kft. körpecsétjével volt ellátva. A vámhatóság megállapította, hogy a **K** Kft. felszámolás alatt áll, ezért az árubejelentési kérelem befogadása után tételes okmányvizsgálatra került sor. Ekkor átadásra került az **I** hajó hajózási engedélye, mely a **K** Kft. nevére volt kiállítva, illetve a **N A L** tulajdonos nevére kiadott hajóbizonyítvány, továbbá egy felperes és **N A** között létrejött szállítási felkérés nevű okmány és egy hajóvezetői megbízás. A felszámolóbiztos arról tájékoztatta a vám- és pénzügyőri hivatalt, hogy a felszámolás alatt lévő cég működéséhez nem járul hozzá. A **M** Vám- és Pénzügyőri Hivatal mindezek alapján az **I** géphajó és a tolatmányába tartozó

uszályok kiléptetését megtagadta. A tulajdonos a 2010. szeptember 14. napján kötött megállapodással az **I** hajó használatát a felperes részére biztosította.

A fenti előzményeket követően 2010. szeptember 15. napján rakomány és tolatmányok nélkül, a fedélzetén hétfős legénységgel (köztük a felperessel), **b** úti cél megjelölésével az **I** ismét kilépésre jelentkezett, a kiléptetést ez alkalommal a tulajdonos felhatalmazása alapján szívességi használó felperes képviselőjében eljáró hajóskapitány kérte. A kiléptetés és a benyújtott okmányok vizsgálata során felmerült, hogy az **I** motoros géphajó korábban, 2010. szeptember 5. és 6. napján benyújtott érkezési-indulási jelentésén bejelentést még a **K** Kft. adott. A vámhatóság a vízi okmányokat ellentmondásosnak találta, a kiléptetést a 2010. szeptember 15. napján kelt 0/2010. számú határozattal ismét megtagadta. A felperes fellebbezése folytán eljáró Vám- és Pénzügyőrség Dél-dunántúli Regionális Parancsnoksága a 2010. október 29. napján kelt 7501-1/2010. szám alatti határozatával a kiléptetés megtagadása tárgyában hozott határozatot helybenhagyta. A vámhatóság a másodfokú határozatot a vízi közlekedésről szóló 2000. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Vkt.) 51.§ (1) bekezdése, 52.§ (1) és (6) bekezdése, 59.§ (7) bekezdése, 87.§ 13. pontja, az úszó létesítmények lajstromozásáról szóló 198/2000. (XI. 29.) Korm. rendelet 11.§ (9) bekezdése alapján hozta meg arra hivatkozva, hogy a hajózási tevékenység engedélyköteles, a felszámoló engedélyének hiányában a felszámolás alatt álló **K** Kft. hajózási engedélye, illetve a hajóbizonyítvány hajózáshoz nem használható. A felperes a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt pert indított, amelynek eredményeként a Baranya Megyei Bíróság 7.K.20.093/2011/4. számú ítéletével a másodfokú határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes helytelenül értelmezte a Vkt. rendelkezéseit és a felperes hajózási tevékenységét, mert utóbbi egyértelműen kedvtelési célú volt a kiléptetés megtagadásakor.

A felperes 2010. szeptember 1. napján szállítványozási megállapodásként nevesített szerződést kötött a **b** székhelyű **Y** nevű céggel, amelyben vállalta, hogy 2010. szeptember 18-i, **b** kezdettel 14 hónap alatt tonnánként 14 euró fuvardíjért 120.000 tonna vegyes árut szállít a rendelkezésére álló hajókkal (elsősorban az **Ival**, illetve a **Sval**) a **Dn** vagy esetlegesen annak mellékfolyóin. A szerződő felek a szerződés nem teljesítésének esetére 100.000 euró kötbért kötöttek ki, megállapodtak a magyar jog alkalmazásában.

A felperes 2015. augusztus 25. napján - jogi képviselőjén keresztül - felszólította az alperest a kiléptetés megtagadásával okozott károk megtérítésére.

A felperes a perbeli időszakban hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 349.§ (1) bekezdésére figyelemmel kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén a fenti szerződés teljesítésének meghiúsulása miatt őt terhelő 100.000 euró kötbérnek megfelelő összegű költség, ennek 2013. január 15. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű kamatai, további 643.574 eurónak megfelelő összegű elmaradt haszon, valamint ennek 2011. április 18. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai, mindösszesen 201.157.772 forint és járulékai megfizetésére.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, a közigazgatási kártérítési felelősség konjunktív feltételei közül a kirívó jogellenesség és az okozati összefüggés hiányára, utóbbi körben a felperes által kötött szerződés érvénytelenségére hivatkozott. Elévülési kifogást is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felperest az alperes javára 2.269.600 forint perköltség, az államnak 1.500.000 forint illeték megfizetésére kötelezte. Az ítéletének indokolásában kifejtettek szerint a felperesnek elsősorban azt kellett igazolnia, hogy a közigazgatási jogkörben eljáró alperes kirívóan jogellenes magatartásával okozati összefüggésben ő károsodott. Rámutatott arra, hogy az aláíró felek által szállítványozási megállapodásnak nevezett megállapodás ténylegesen az 1959. évi Ptk. 488.§ (1) bekezdésében meghatározott fuvarozási szerződés volt, mert a felek akarata arra irányult, hogy a felperes, illetve az érdekeltségébe tartozó cégek rendelkezése alatt álló vízi járművekkel történjen meg az áruk elszállítása. A felperesnek mint magánszemélynek a tulajdonában, bejegyzett üzemben tartása alatt vízi fuvar eszköz nem volt, a perbeli időszakban nem volt egyéni vállalkozó, a vízi áru fuvarozást magánszemélyként nem tudta volna ellátni, így közte és a szerb cég között fuvarozási szerződés nem jött és nem is jöhetett létre.

Az alperes helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a felperes figyelmen kívül hagyta a hajózási tevékenység engedélykötelességét. A Vkt. 51.§ (1) bekezdése alapján a hajózási tevékenység hajózási engedély birtokában végezhető. A Vkt. perbeli időszakban hatályos 52.§ (1) és (6) bekezdései alapján hajózási engedéllyel magánszemély nem rendelkezhetett. Az **I** motoros hajó kiléptetését a felperes mint magánszemély kérte magánszemély megbízásából, hajózási engedély nem került benyújtásra. A hajóbizonyítvány nem azonos a hajózási engedéllyel és ilyenként nem is fogadható el. Hajózási engedéllyel a **K** Kft. rendelkezett, ami azonban a hajózáshoz nem volt használható a felszámoló engedélye nélkül. A felperes tisztában volt azzal a ténnyel, hogy magánszemélyként nem szerződhet sem szállítványozásra, sem fuvarozásra, saját előadása szerint is ezért alapította az **A** Kft. nevű céget. Az elsőfokú bíróság következtetése szerint a felperes a fenti indokok miatt kísérelte meg felhasználni a kilépéshez a Vkt. 87.§ 13. pontjának utolsó tagmondatát és a 87.§ 18. pontja által biztosított lehetőséget, miszerint a kedvtelési célú hajózáshoz hajózási engedély nem szükséges, így sikerült volna kijuttatnia az **I** hajót a magyar vizekről. Mivel a felperes tisztában volt azzal, hogy bármilyen vízi áru fuvarozási tevékenységet csak hajózási engedéllyel bíró gazdálkodó szervezeti formában végezhet, ebből az elsőfokú bíróság megítélése szerint az következik, hogy a felperesi érveléssel szemben nem lehet szó kontár szerződésről sem. Amennyiben ténylegesen létrejött volna megállapodás a szerb céggel, akkor az az **A** Kft. és a **Y** között jöhetett volna létre érvényesen és joghatályosan. Az alperessel szemben az elsőfokú bíróság meglátása szerint kárigényt olyan vízi áru fuvarozásra jogosult hajózási engedéllyel bíró cég érvényesíthetett volna, amelynek a rendelkezésére állt a perbeli áruk fuvarozására alkalmas vízi eszköz. Egy ilyen cég esett volna el bármilyen bevételtől, amennyiben az alperes kirívóan jogellenesen járt volna el az **I** hajó kiléptetése során.

Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az alperes magatartása a kiléptetés során nem volt kirívóan jogellenes, mivel egyértelműen tetten érhető volt a felperesnek az a törekvése, hogy a korábban tulajdonában álló vagyontárgyak végrehajtási eljárások alól kivonásával biztosítsa a vízi áru fuvarozási tevékenység további gyakorlását. Miután kétszer eredménytelenül kísérelt meg gazdasági tevékenység céljából kilépni az **I** hajóval, az a magatartása, hogy utóbb kedvtelési célú hajózásra hivatkozott, felveti a joggal való visszaélés lehetőségét. A kedvtelési célú hajózás arra szolgál, hogy a nem kereskedelmi célú hajózást megkönnyítse a magánemberek részére, a felperes azonban a jelen perben tett előadása szerint is gazdasági céllal kívánt kilépni a határon, ahogy az az általa igénybe vett vízi jármű jellemzőiből is következik. Felhívta az elsőfokú bíróság a felperes közigazgatási perben tett személyes előadását, amelyben a felperes úgy nyilatkozott, hogy kizárólag turisztikai céllal kívánt kilépni az országból, a **D-dba** indult a családjával kirándulni, a család **Bban** szállt volna hajóra. Utalt rá az elsőfokú bíróság, hogy a kedvtelési célú hajózásra jelentkező felperes kilépésének megtagadása és a között, hogy a későbbiekben nem tudta teljesíteni az egyébként általa nem is teljesíthető szerződést, nem lehet okozati összefüggés.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet elsősorban a felperes aktív perbeli legitimációja hiányában utasította el.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és közbenső ítélettel az alperes kártérítési felelősségének megállapítását kérte, másodlagosan felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításának indokoltságát is.

A fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az érdemi elbírálás tekintetében irreleváns körülményekkel foglalkozott. Álláspontja szerint nem tartozik a per tárgyához az **I** hajó korábbi tevékenysége, amelynek részletezése szubjektív következtetések levonásához vezetett a perbíróság részéről. A perbeli legitimációja kapcsán arra hivatkozott, hogy a perképesség hiánya esetén a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 130.§ (1) bekezdés e) és g) pontja alapján a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani, azonban magánszemélyként adószám és fuvarozásra szakosodott vállalkozás nélkül is rendelkezik perbeli legitimációval. A hajózási engedély hiánya kapcsán egyebek mellett az EBD.2013.G.8. szám alatt megjelent eseti döntésre hivatkozott, mely szerint a hatósági engedélyhez kötött tevékenység engedély nélküli végzése nem vonja maga után a szerződés semmisségét, ha a szerződés tárgyát képező szolgáltatás a jogszabály által kifejezetten nem tiltott és az érvénytelenség jogkövetkezménye abban nem nevesített. Álláspontja szerint azért sem lehet érvénytelen az általa magánszemélyként kötött szerződés, mert az érvénytelenségi okot kiküszöbölte az **A** Kft. egyszemélyes gazdasági társaság létrehozásával.

A hajózási engedély hiányát érintően nyomatékosan hivatkozott a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perben a Baranya Megyei Bíróság által hozott 7.K.20.093/2014/4. számú ítéletre, mely szerint a kiléptetéskor a hajózási engedélyt tőle azért nem lehetett megkövetelni, mert a Vkt. 87.§ 13. pontja a kedvtelési célú hajózást a hajózási tevékenység fogalma alól kiveszi. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság lényegében tiltott módon felülmérlegelte a Baranya Megyei Bíróság jogerős ítéletét. Kiemelte, hogy a 2010. szeptember 15-i kiléptetésre **b** úti céllal jelentkezett az **I** hajó, sem személy-, sem áruszállítást nem folytatott, nem volt hozzákapcsolva semmilyen úszó létesítmény, ebből kifolyólag a hajózás csak és kizárólag a Vkt. szerinti kedvtelési célú hajózásnak volt minősíthető. A kirívóan jogellenes közigazgatási határozat jogszabályi alapja a Vkt. volt, aminek hatálya azonban az 1.§ (1) bekezdése szerint csak a Magyar Köztársaság területén folytatott hajózási tevékenységre terjed ki. Az alperes nem értékelhette jogszerűen azt, hogy Szerbiában milyen gazdasági tevékenységet fog az **I** hajóval folytatni. **Big** a hajó kedvtelési céllal hajózott, az ott megkezdeni tervezett áruszállítási tevékenységhez pedig már a **sz** előírások szerint kellett volna az engedélyeket megszereznie. A hajó bejegyzett üzembentartója ugyan a **K** Kft. volt, a felszámoló azonban az üzemeltetési szerződést felmondta, így a tulajdonos jogszerűen rendelkezhetett a hajó szívességi használatba adásáról, amelyről a szerződést az alperesnek bemutatta. Emellett a hajón a hajóbizonyítvány is rendelkezésre állt és átadásra került. A közigazgatási határozat kirívó jogellenességének hiányát az elsőfokú bíróság bizonyítatlan és szubjektív érvek alapján állapította meg, alaptalanul tulajdonítva a terhére jogkerülő magatartást. Az alperes alkalmazottainak tanúvallomásából egyértelműen kiderült, hogy az alperes a vámhatáron történő megjelenését minősített kockázatként kezelte, visszaélést gyanított, így elfogultan, szubjektív megítélés alapján járt el. Ennek során tévesen feltételezte, hogy a hajónak köze van bármilyen cég felszámolásához, a tulajdoni viszonyokat is alaptalanul, a közhiteles nyilvántartást mellőzve tartotta tisztázatlannak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást az ügy érdemi elbírálásához tartozó körben helyesen állapította meg, az ahhoz szorosan nem illeszkedő történések ismertetését (az ... nevű úszólétesítményre, a ... megnevezésű bárkára, a 2008. október 2-i jövedéki ellenőrzésre és az annak alapján indult eljárásra vonatkozó információkat) ugyanakkor a másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság keresetet elutasító érdemi döntésével is, azonban az elsőfokú bíróságtól részben eltérő indokok alapján.

A felperes fellebbezésében a keresetösségi jogot elírás, téves értelmezés folytán perképesésként, perbeli jogképesésként (1952. évi Pp. 48.§) definiálta. A perbeli jogképeség tartalmilag a perbeli jogalanyiságra való képességet jelenti, amivel a felperes mint természetes személy nyilvánvalóan rendelkezik, ezt az elsőfokú bíróság sem vonta kétségbe. A perbeli legitimáció fogalma ugyanakkor a fél és a per tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, elsődleges megközelítésben annak vizsgálatát igényli, hogy a felperest a keresettel érvényesíteni kívánt jog (fennállása esetén) az alperessel szemben megilleti-e. A perbeli legitimáció általában anyagi jogi kérdés, amelynek hiánya a kereset érdemi elutasításához vezet. A keresetösségi jogról, mint a felperes igényérvényesítési jogosultságáról a bíróságnak ítélettel kell határoznia.

A felperes a jelen perben érvényesített igényét arra alapította, hogy a rendelkezésére álló hajóval történő határátlépését az alperes jogsértő határozattal megakadályozta, aminek következtében őt magát kár érte azáltal, hogy szándékolt gazdasági tevékenysége megghiúsult. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben a keresetösségi jog vizsgálatát arra a kérdésre összpontosította, hogy a felperes saját személyében egyáltalán elszenvethette-e a keresetlevélben írt kárt, és ebben a kérdésben nemleges álláspontot foglalt el. Mivel azonban a perbeli esetben a felperes volt az áruszállításra alkalmas hajó birtokában, és a vízi határon történő átlépését követően a csatolt megállapodás teljesítése megkezdésének előreláthatóan nem lett volna fizikai akadálya, a keresetösségi jogot a másodfokú bíróság a felperes által 2010. szeptember 1. napján kötött megállapodás és a perben érvényesített felperesi igény alapján fennállónak tekintette. Mellőzi ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából azt a megállapítást, hogy a felperes és a szerb cég között fuvarozási szerződés nem jöhetett létre (11. oldal első bekezdés), valamint azt a következtetést, hogy kárigényt az alperessel szemben kizárólag hajózási engedéllyel bíró és vízi áruvarozási eszközökkel rendelkező cég érvényesíthetett volna (13. oldal második bekezdés).

Alaptalanul sérelmezte azonban a felperes, hogy az elsőfokú bíróság a közigazgatási perben hozott ítélettel szembehelyezkedve utasította el a keresetet.

A Baranya Megyei Bíróság 7.K.20.093/2011/4. számú, a közigazgatási határozatot hatályon kívül helyező ítéletének rendelkező része annak indokolásával együtt emelkedett jogerőre. A közigazgatási bíróság az ítélet indokolásában fejtette ki, hogy az alperesi határozat jogsértő jellege miben nyilvánult meg. Eszerint az I motoros géphajó kedvtelési hajózás céljából való kiléptetésének megtagadása volt jogellenes. Az ítéleti megállapítás - egyebek mellett - azon alapult, hogy az érkezés-indulási jelentésben a felperes úgy nyilatkozott, hogy kereskedelmi tevékenységet nem kíván folytatni, vámáru nem szállít és a közigazgatási per tárgyalásán személyesen azt adta elő, hogy a hajóval a **D-dba** kívánt menni családjával kirándulás céljából, úgy, hogy családja **Bban** szállt

volna fel a hajóra. Az alperes bíróság által jogellenesnek minősített magatartása, az **I** nevű motoros hajó kedvtelési célból történő kiléptetési kérelmének visszautasítása folytán tehát a felperes mindazon károk megtérítése iránt alappal léphet fel, amelyek a kedvtelési célú hajózás, a tervezett családi kirándulás megghiúsulása folytán érték.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti pert megindító keresetlevelében ugyanakkor a felperes mindezekkel ellentétben azt a tényelőadást tette, hogy a 2010. szeptember 1. napján a **Y b** székhelyű vállalkozással megkötött szállítmányozási megállapodás teljesítése céljából jelentkezett kilépésre 2010. szeptember 15. napján a **m-sz** vámhatáron. E tényelőadás mellett azonban a kedvtelési célú hajózás a felperes fellebbezési hivatkozásával szemben még a magyar vizek tekintetében sem állapítható meg.

A Vkt. 87.§ 18. pontja szerint kedvtelési célú hajózás a nem gazdasági célból folytatott hajózási tevékenység.

A 2010. szeptember 1. napján megkötött, és az elsőfokú bíróság által helyesen fuvarozási szerződésnek minősített megállapodásban a felperes azt vállalta, hogy a magyar lobogó alatt regisztrált **I** géphajóval - szükség esetén a **S** géphajóval - 120.000 tonna vegyes árut szállít a **Dn**, illetve annak mellékfolyóján. A szállítás kezdete 2010. szeptember 18. napja **B, Sz**.

A megállapodásban alkalmazandó jogként kikötött 1959. évi Ptk. 492.§ (1) bekezdése szerint a fuvarozó köteles a fuvarszekőzt a megfelelő időben és helyes fuvarozásra alkalmas állapotban kiállítani.

Ebből következően, amikor a felperes saját előadása szerint a megállapodás teljesítése érdekében az **I** géphajóval kiléptetésre jelentkezett a **m-sz** határon, nem kedvtelésből, hanem gazdasági tevékenység végzése, a fuvarozási szerződés teljesítése, a fuvarszekőz kiállítása érdekében folytatott a **D mi** szakaszán hajózási tevékenységet. Amennyiben pedig nem kedvtelési célú hajózást kívánt folytatni, úgy a Vkt. 51.§ (1) bekezdése értelmében hajózási engedéllyel kellett volna rendelkeznie. A perben nem volt vitatott, hogy a felperes ilyen engedély birtokában nem volt, és a Vkt. 52.§ (6) bekezdése értelmében nem is lehetett, így az alperesnek a Vkt. 59.§ (7) bekezdése alapján meg kellett volna tagadnia a kiléptetést. A felperes állított károsodása (a gazdasági tevékenység elmaradása) tehát nem áll okozati összefüggésben az alperes jogellenes magatartásával (a kedvtelési célú hajózás akadályozásával), így a kártérítési felelősség 1959. évi Ptk. 339.§-ában írt általános feltétele hiányzik. A jogellenes magatartással okozati összefüggésben álló kedvtelési célú hajózás megghiúsulása miatt pedig a felperes kárigényt nem fogalmazott meg és nem érvényesített.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - részben eltérő jogi indokok alapján - az 1952. évi Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelensége miatt az 1952. évi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét megfizetni, amelynek összegét a másodfokú bíróság az 1952. évi Pp. 67.§ (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés c) pontja alapján állapította meg, és a 3.§ (6) bekezdése alapján a kifejtett jogi képviselői tevékenységekre figyelemmel mérsékelte.

A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet

(a továbbiakban: Kmr.) 13.§ (1) bekezdése tekintettel köteles a feljegyzett fellebbezési illetéket az államnak megfizetni.

Pécs, 2019. január 17.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogyicska Petra s.k. bíró